

A LA TAULA DE LA CUINA

Quan som petits tots ens imaginem que de grans tindrem una família amb molts fills i un matrimoni feliç, amb un escenari semblant al d'aquella serie de Hollywood dels 70 "La tribu dels Brady", on la mare, amb el sopar i la canalla a taula, rep al pare que arriba tard de la feina amb un gran somriure i un petó i tots irradien felicitat perquè tenen la vida que sempre havien somiat. Quan som grans, intentem encabir aquest miratge dins de la nostra situació personal, en la que dona i home treballen, i ens adonem que no és exactament felicitat allò que passa a la nostra llar.

Vaig conèixer a la meva parella a la universitat, més ben dit, durant el trajecte que els dos fèiem per arribar-hi. Cada matí ens vèiem a l'estació de Granollers, pujàvem al tren fins a Sants i després al metro fins a Diagonal, cap a la facultat de dret. Tots dos sabíem de l'existència de l'altre, coincidíem al vagó la majoria de dies però mai vam coincidir a les classes, no podia ser tot tan fàcil.

Durant un any vam jugar a inventar com seria la vida de l'altre: - *"Les ulleres de pasta li ressalten els ulls grisos, són com un dia d'hivern del mes de gener i amb aquests remolins al cap, sembla d'allò més interessant. Segur que es deu passar els caps de setmana a casa estudiant"* -pensava l'un. - *"Quina roba més rossegada que porta i sempre amb les mateixes bambes, fins i tot a l'hivern! Deu venir de família ben humil, per això sempre està demanant cigarretes a tothom, no en deu tenir ni cinc"*- pensava l'altre. Tots dos, carregats de prejudicis, ens havíem creat un personatge i avui, encara els recordem i riem plegats, érem: *"l'estudiant interessant de les ulleres de pasta"* i l'altre *"l'estudiant interessat sense ulleres i sense pasta"*.

Va ser així com ens vam batejar una nit d'agost de festa major a un concert de rock, organitzat pels blaus, on el ron va oferir-nos aquella empenta que més de tres cents tallats no ens havien donat i, en aquell moment, va començar el nostre llargmetratge hollywoodenc que encara avui persisteix. I sí, s'assembla molt a aquella sèrie on l'un té un èxit professional i l'altre un de caire més familiar.

Tots dos vam acabar els estudis amb matrícula, tots dos ens vam presentar a les oposicions estatals i, després d'estar un any sense gairebé sortir de casa, tots dos les vam aprovar. Per celebra-ho, vam fer un gran casament on no van faltar ni plors ni rialles, ni ron ni tallats. I, després de fer molts viatges, de conèixer altres cultures i de viure coses molt interessants, vam decidir començar a forjar la nostra particular tribu a qual la tele ens tenia tan acostumats.

El nostre primer fill va arribar un dia gris del mes de gener i, dos anys més tard, dues nenes que van acabar de culminar el nostre miratge de quan érem infants. Amb tres criatures petites a casa, ens vam adonar que no podíem compaginar de cap manera feina i família. Va ser en aquell moment quan vam decidir seure a la taula de la cuina, testimoni de tantes i tantes hores d'estudi i de converses, per intentar trobar una solució a aquell estrès que començava a manifestar-se tot anant a la feina sense dormir i enduent-me un tap per de farinetes en comptes de l'amanida amb formatge.

Vam pensar de fer com a la sèrie dels 70: l'un treballaria i l'altre es demanaria una excedència per cuidar-se'n dels fills, només dels primers anys, els més durs. - "*És només una qüestió d'organització*- " vam voler aclarir. Ningú mai no deixaria de banda la seva vocació, només l'aparcaria durant uns anys. Fins a aquell moment, tots dos havíem tingut una vida molt semblant, gairebé igual: des de l'escola, passant per la universitat, fins a la

feina. Havíem gaudit de les mateixes oportunitats, drets i obligacions i ara, per primera vegada, faríem tasques ben diferents tot i que amb un mateix objectiu comú.

I així va ser com jo vaig triar l'èxit familiar i em vaig dedicar a cuinar, a planxar, a portar-los a l'escola, a les festes d'aniversari i a les extra escolars. I, puc assegurar, mai he deixat d'exercir la meua feina. Cal dir que, és perfectament compatible amb els fills, ja que amb ells sempre s'han de tenir les lleis a mà, resoldre petits conflictes amb judicis ràpids i fer quelcom sigui el més just per tothom.

I és al vespre quan arriba el millor moment del dia: seiem a la taula de la cuina i ens preparam per sopar. De cop se'ns aguditzen els sentits i escoltem la porta de baix, les passes a l'escala, les claus dins d'un maletí marró de cuir amagant-se d'una mà que les intenta atrapar i, finalment, quan el pany gira, tots quatre ens aixequem per anar a rebre a la mare amb un mar d'abraçades i petons, que avui arriba tard perquè ha tingut un judici que, com ens explica ella, s'assemblava molt a un dels nostres, que ja deu prou complicat.

I ara sí, tots cinc a taula, més estrets però més contents, li expliquem atropelladament totes les picabaralles del dia mentre i ella i jo, ens dirigim una mirada de complicitat i, sense dir-nos res, ens fem una breu idea de com ens deu haver anat el dia per la fila que fem, tal com fèiem ara ja fa més de deu anys en aquell tren.

PSEUDÒNIM: ESCALIVADA